

Oponentský posudek diplomové práce

Gabriela Korytová :

Koncept smrti v 1.třídě

Studentka si zvolila za téma své diplomové práce oblast, která je mimo centrum zájmu nejen studentů, i když smrt jako taková je neodmyslitelnou součástí našeho života.

V teoretické části zpracovala na základě literatury vývoj konceptu smrti tak, jak je jednotlivými autory prezentován. V této části odkazuje autorka práce nejen na autory české (kterých je vskutku poskrovnu), tak především na autory zahraniční – ať již zprostředkovaně, nebo přímo.

Dále pak uvádí významné studie zaměřené na vývoj koncepce smrti, vyzdvihuje a porovnává ty, které vysvětlují souvislosti vývoje konceptu smrti na základě Piagetovy teorie vývoje inteligence.

V poslední kapitole teoretické části své práce se diplomantka zaměřila na problémy spojené s komunikací dospělých – rodičů a učitelů - a dětí v otázkách ohledně smrti. Uvádí i doporučení zahraničních autorů jak s dětmi pracovat, čeho se vyvarovat .Nastoluje otázku „výchovy ke smrti“.

Jednotlivé kapitoly autorka vždy stručně shrnuje

Při práci se zahraniční literaturou je možno diskutovat některé překlady – např.

Misconceptions překládá jako „ nesprávný úsudek „, ale lze převést spíše jako „ neporozumění , chybné chápání „,

Chybou transkripci jmen autorů považují za hrubou chybu a gramatické chyby, které se v práci vyskytují (stejně jako hovorové výrazy např.- akorát -) snižují úroveň práce a nesvědčí o pečlivosti studentky. Také přechylování jmen u ženských autorek je v práci značně nejednotné.

Domnívá se diplomantka, že regrese jako reakce na úmrtí je (jak sama uvádí) pouze ve vývojových obdobích 2 – 6 let a pak až 12 a více ?

Praktická část práce je zaměřena na zjištění toho, co si myslí děti v první třídě o smrti.

Autorka si stanovila jako cílovou hypotézu, že dětem o smrti nečiní problémy hovořit.

Dále uvádí, že si stanovila čtyři základní výzkumné otázky – formuluje však pouze tři.

Pro zjišťování údajů zvolila semistrukturovaný rozhovor. V práci neuvádí všechny otázky – i když v závěru vysvětluje, že sloužily převážně k navázání kontaktu, bývá zvykem uvádět celé znění – již jen kvůli možné interferenci na další odpovědi. Po metodologické stránce vzbuzuje práce řadu otázek – rozhovory s dětmi vedla autorka ve dvojicích, což je velmi neobvyklé a až v diskuzi autorka zvažuje možné limity takto získaných údajů. Není vůbec jasné podle jakého klíče si dvojice vybírala .Z textu vyplývá, že otázky nebyly pro každého probanda stejné!

Zpracování 14 rozhovorů (29 dětí - tedy jedna trojice, nebo jeden individuální rozhovor ?) bylo jistě velmi pracné, nicméně s ohledem na velikost vzorku , navíc pouze z jedné školy bych nehovořila o výzkumu, ale spíše o pilotážní studii.

Při větší provázanosti praktické části s částí teoretickou by jistě mohla autorka uskutečnit relevantnější studii. Škoda také, že nezjišťovala z jakých zdrojů mají děti informace o smrti.

Oceňuji, že autorka kriticky hodnotí své získané výsledky a klade množství otázek, které by mohly inspirovat následující výzkumy.

Přes uváděné výhrady hodnotím předkládanou práci – velmi dobře -.

Praha 14.1.2006

PhDr. Jana Procházková

